
A tehetetlen Isten

Azt hiszem, az evangélisták azért beszélték el éppen így Isten emberre válásának üzenetét, mivel ez a történet számunkra többet mond el, mint a pusztá tény, hogy Isten eljött hozzánk; elmond valamit ennek az Istennek a lényegéről is.

„Isten eljött hozzánk” – ez lehetne éppenséggel elrettentő üzenet is.

Önök még sosem félték Istentől? Én már igen. És egy kisfiú egyszer elmesélte az iskolában, hogy egyik éjjel az volt az érzése, Isten eljött a szobájába; erre félelmében a takaró alá mászott.

Ez a fenyegető Isten, a büntető Isten, a csapdaállító Isten, a kiszámíthatatlan, félelmetes Isten. Hogy ez az Isten eljött hozzánk, nem lenne „örömhír”.

De a betlehemi történetben Isten egészen más. Egy bepelenkázott gyerek! Senki sem fél. „Ne féljétek!”, mondja az angyal. A kisfiúnak már nem kell a takaró alá másznia. Egy kisbabától senki sem fél.

Na igen, de akkor nem csinálnak-e majd az emberek azt, amit akarnak, ha már nem kell félniük Istentől? Ha a mindenható Isten lemond a hatalmáról, ha már nincs semmi hatalma, ha már semmit sem tehet velük?

Ó nem! Épp ellenkezőleg. Ha valaki csak azért nem tesz rosszat, mert fél Istentől, akkor ez előnyös ugyan azok számára, akikkel különben rosszat tett volna, de ő maga ettől még egyáltalán nem lesz jó ember. A mindenható Istentől való félelem nem teheti őt jóvá.

Egy gyerek azonban igen! Egy gyereknek nagy hatalma van. Egy ilyen kisgyerek jóvá tehet egy rossz embert.

Megfigyelték-e már, hogyan válik egy vad, erős, gonosz férfi kezessé és gyengéddé, ha egy kisgyereket tart a karjában? Ez az apró, törékeny teremtmény hogyan teszi szelíddé és halkká, szeretetteljessé és jóvá a vad óriást? Mivel érzi, mennyire rászorul ez kis vakarcs. Ebben áll a kicsi, tehetetlen gyermek hatalma.

Ebben áll a mindenhatósága annak a tehetetlen Istennek, aki gyer-

mekké lett, és kiszolgáltatta magát nekünk.

A betlehemi gyermek története azt mondja el nekünk, hogy Isten egészen más, mint azok az istenek, akiket az emberek alkotnak maguknak. Ugye, ilyen gyámoltalannak és tehetetlennek még sosem képzelték el Önök Istent?

Ez nem az az Isten, aki tüzzel-vassal teremt rendet. Ez nem az az Isten, akire a hatalmasok hivatkoznak, hogy akaratukat keresztül-vigyék. Nem az az Isten, aki ítél és elítél és büntet, akivel félelmet lehet kelteni másokban. Nem az az Isten, akinek a nevében „szent háborúra” lehet felhívni a népeket.

Ez az Isten szegény, védtelen, hatalom nélküli, kiszolgáltató. Olyan Isten, akitől semmi más nem lehet várni, mint hogy még minket is szerető emberekké tesz. Ebben áll Isten mindenhatósága.

Gondoltak-e már olykor arra: Ha Isten mindenható, és ezért mindent megtehet, amit akar, akkor miért nem teszi meg, hogy az embereknek ne kelljen olyan sokat szenvedniük, hogy nem akadályozza meg a világban lévő rosszat, ha egyszer jó Isten?

Most talán megértik, hogy Isten mindenhatósága aligha lehet ilyen természetű. Ez a mindenhatóság csak Istennel kapcsolatos vágyelképzeléseink kivetítése lehet. Ez olyan Isten lenne, akit mi alkotunk meg a magunk képére. Egy bálvány.

Az igaz Isten az, aki a názáreti Jézusban nyilvánult meg. A jászolban fekvő kisbabában, a végtelenül kiszolgáltató rabbiban, akit az emberek megkínóztak és kivégeztek, a kereszten tehetetlenül haladoklóban.

Ilyen Istent sosem gondoltak volna ki az emberek. Ez az Isten nem az emberi kívánságok és vágyak kivetítése.

Ez az Isten szeretet, semmi más, mint színtiszta szeretet. És végső soron ez a szeretet fog győzni mindenben. Le fogja győzni a bennünk lévő rosszat, betegséget, elvete-

mülséget. Ebben áll a tehetetlen Isten mindenhatósága.

Helmut Blasche

Forrás: Kirche In, 2013/12